

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jæernet

Citation: Kidde, Harald: "Jæernet", i Kidde, Harald: *Jæernet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 345. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064649136/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Jæernet

Svensk og Engelsk sang han nu, lænet over Bordet på sine vældige Arme, en britisk Sang til Värmlands Lucia. O ja, ej blot »Bjergelets, ej blot de, men hele Jorden, alle Aldre priste hende, *deres* Lucia!

Hjemme på Idets Boghylde stod Fader Lloyds: »Jaktmöien i Sverige och Norge« og Son Anderssons: »Lake Ngamiö Side om Side.

Og her i Karolinernes gamle Spisesal – Steffan rejste sig – her tændte Lucias Krone Petter v. Utfaals blusende Fjæs under Grev Jobs døblege Ansigt. Og sang de af Latter, Juleol og Svinefedt skummende Læber ikke samme Sang som de af Sæfeber og Materidt fortrukne deroppe i Lorenz Paaschs mørke Læred: Jæternets Hymne, den Frikobtes som Ofrets!

O jo, Märta Moll, du læste af Biblen over mit Sygeleje om det Abrahams Taffel, hvorom Slægter skal samles fra Øst og Vest. Se, jeg har fundet; det: vort Nu!

Ti som Israels Børn sidder vi i Jæternets Allerhelligste, ej i dets For-gårde: Seklernes Stue og Savolaxhyttans Ovn og Fattighus, ej blandt dets Profane: Krigere og Trælle, men blandt de indviede: Ypperste-præsterne, bag Forhanget, hvor Guds Ansigt ses og forstår!

Denne Boligs Indskrift: »ille terrarum mihi praeter omnes angulus ride», nu fatter jeg den! Se se, vor Krog af Verden, vort Nu af Ewig-heden ler! Se Fernebo, Landet hinsides Ægyptens Jærnovne, hinsides Ørkenens Krige og Hunger, hinsides Lovens Sinai, det forjættede Land, er næst!

Stort Kvæg og småt Kvæg er ofret, Fædrene faldne, og deres Ejendoms Børn, alle som ikke er af Valloniet, gjort arbejdspigte! Jæternets Lov er sket Fyldest, nu opfyldes det Evangelium, Brabanterfolkets Forfatning: Joyeuse entrée, som Farbroder en Gang svor at sætte i Musik, at Folket skulle danse det skonne Navn til Åre!

På store Stene, på hellige Stene stod Guds Hus betrygget!

Men Märta Moll, hvor kunde Moses', hvor kunde Davids Slægt dele det med ham?

Agtede dé, der bar ham gennem Hav af Blod og Ørk af Skove hid til Fernebo, den Gud, som de vandrede med gennem Sekler, og dé Slægter, som de bragte ham til Offér, så ringe, at dé mente, hans Hjem var : Ovne, på Valpladser og ved Doddslejer? at han var dé Trællendes og dé Faldendes Gud? at Hænder, røde af Rust og Blod, kunde drage Tæppet fra hans Smil: »Det er fuldbragt!«? Kendte dé